

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/61/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201692
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201692.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: U. T. R., bytom F. XX, U. M. F., zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p.: SLV-PK-36/2010 zo dňa 27. mája 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2012, č. k. 4S 298/2010-186, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2012, č. k. 4S 298/2010-186 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. p.: SLV-PK-36/2010 zo dňa 27. mája 2010 a rozhodnutie riaditeľa úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru č. p.: PPZ-3-44/BOK-Šk-2010 zo dňa 16. februára 2010 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 149,23 eur do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka v lehote 15 dní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S 298/2010-186 zo dňa 28. septembra 2012, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PK-36/2009 (správne 2010) zo dňa 27. mája 2010, ktorým žalovaný podľa ust. 243 ods. 1, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z. alebo zákon o štátnej službe príslušníkov policajného zboru) zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu Prezídia Policajného zboru úradu boja proti organizovanej kriminalite č.p.:PPZ-3-44/BOK-Šk-2010 zo dňa 16. februára 2010, ktorým bolo určené, že žalobca zodpovedá podľa ust. § 160 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v 100 % rozsahu za škodu vo výške 18 469,10 eur, ktorú spôsobil

služobnému úradu v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby a uložil mu povinnosť v súlade s ust. § 169 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uhradiť služobnému úradu škodu vo výške 773,42 eur a to v lehote 12 mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, pričom zvyšná časť škody vo výške 17 695,68 eur ide na ťarchu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Krajský súd v Bratislave v medziach žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a konanie, ktoré predchádzalo ich vydaniu a konštatujúc bezdôvodnosť žaloby dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia a postup správnych orgánov sú v súlade so zákonom.

Ďalej krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti, vydal ho orgán na to príslušný, v medziach zákonom stanoveného postupu.

Z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že žalovaný správny orgán vychádzal z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C 8/03 zo dňa 15. decembra 2004, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 126/2005 zo dňa 18. októbra 2005, na základe čoho žalovaný vyplatil dňa 23. decembra 2005 náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 556 400 Sk (18 649,10 eur) titulom ochrany osobnosti z dôvodu, že dňa 3. augusta 2001 v čase 12:40 hod. bolo vykonané zadržanie T.. D. P. a I.. J. R. za asistencie príslušníkov PPU KR PZ Prešov pred budovou Colného úradu v Prešove bez riadneho poučenia a za použitia donucovacích prostriedkov, keď tieto osoby boli podrobené osobnej prehliadke a následne odvedené na OO PZ vo Veľkom Šariši, kde neboli vyťažení vo veci operatívneho rozpracovania vedeného žalobcom, ale následne boli vypočutí v procesnom postavení svedkov v inej trestnej veci dokumentovanej policajným orgánom OO PZ Prešov, pričom toto o predvedenie podozrivých osôb nežiadalo. Krajský súd uviedol, že správny orgán mal vznik škody za preukázaný, pričom bol viazaný rozhodnutím súdu o tom, že došlo ku vzniku škody a že škoda bola spôsobená v dôsledku opísaného nezákonného zásahu polície. Prvostupňový súd sa nestotožnil so zahrnutím náhrady trov konania do výpočtu náhrady škody, tak ako to urobil správny orgán, nakoľko náhrada trov konania nevzniká v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním policajta a preto nie je naplnený jeden z atribútov (pojmových znakov) vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto časti považoval rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia za chybné, vyhodnotiac uvedené pochybenie tak, že vzhľadom na celkový kontext výroku žalobou napadnutého rozhodnutia, kde bola určená povinnosť žalobcovi nahradiť škodu len do výšky jednomesačného služobného platu, mal za to, že táto vada rozhodnutia nemala podstatný vplyv na práva a povinnosti žalobcu. Podľa názoru krajského súdu v danej veci bolo preukázané - vznik škody, porušenie právnej povinnosti žalobcom, ako i príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou a tiež zavinenie žalobcu, keď žalobca viedol jednania pred vykonaním samotnej akcie dňa 3. augusta 2001, vystupoval ako riadiaci akcie a predmetnému policajnému zásahu velil spolu s M.. A. F., určoval postup akcie a zasahujúci policajný orgán sa mal riadiť jeho pokynmi, taktiež mal za to, že žalobca nebol kompetentný posudzovať oprávnenosť zásahu PPU KR PZ Prešov a vydaním pokynu na zásah konal svojvoľne, keď o vykonanie zásahu voči T.. D. P. a I.. J. R. požiadal bez splnenia zákonných dôvodov (§ 76 ods. 1 Tr. Por.) a bez konania žalobcu by nedošlo k použitiu príslušníkov PPU KR PZ Prešov a nedošlo by k následnému obmedzeniu osobnej slobody a k vykonaniu zákroku voči T.. D. P. a I.. J. R., čím by nedošlo k spôsobeniu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku určil súd v konaní o ochranu osobnosti, s poukazom na zavinenie žalobcu, ktoré žalovaný ustálil tak, že žalobca spôsobil škodu z neobstaranosti. Prvostupňový súd dospel k záveru, že žalovaný pri rozhodovaní o náhrade škody postupoval v súlade so zákonom, keď v prípade zistenia, že došlo k vzniku škody a kto ju spôsobil, pri zákonnej povinnosti vyžadovať od policajta náhradu škody, za ktorú policajt zodpovedá, uložil žalobcovi povinnosť nahradiť ním spôsobenú škodu v najnižšej možnej miere, do výšky jeho jednomesačného služobného platu, s prihliadnutím na doterajšie jeho plnenie služobných povinností, ako aj na jeho osobné a majetkové pomery, a aj na spoločenský význam škody.

Prvostupňový súd rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nevzniklo a žalovaný podľa ustálenej judikatúry nemá právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil, tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo, aby zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania namietal nedostatočné odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, keďže z dôvodov rozsudku nie je zrejmé, ako sa prvostupňový súd vysporiadal s jeho žalobnými námietkami a s jeho argumentáciou, ktorou odôvodňoval nezákonnosť administratívneho rozhodnutia. Zotrval na tvrdení, že postup žalovaného, ktorým určil, že žalobca zodpovedá za škodu v rozsahu 18 469,10 eur a uložil mu povinnosť uhradiť 773,42 eur je nezákonný a nesprávny. Výslovil názor, že skutkom, z ktorého je odvodzovaná jeho zodpovednosť, si plnil svoje služobné povinnosti, postupoval v súlade so zákonom o policajnom zbore, v súlade s príslušnými nariadeniami Ministra vnútra a so súhlasom svojich nadriadených v súčinnosti s ďalšími na akcii zúčastnenými osobami. Ďalej tvrdil, že skutok, z ktorého je vyvodzovaná jeho zodpovednosť sa stal v roku 2001, a preto vznáša námietku premlčania uplatneného nároku, s poukazom na skutkové okolnosti v danej veci, ako aj na skutočnosť, kedy sa o skutku dozvedeli jeho nadriadení a kedy bolo vydané administratívne rozhodnutie - t. j. 16. februára 2010.

Žalobca písomnými podaniami doručenými odvolaciemu súdu dňa 16. novembra 2012 predložil doplnenie dôkazov a súčasne svoje vyjadrenie k podanému odvolaniu. V tomto vyjadrení opísal pozadie všetkých skutočností, ktoré sa odohrali v súvislosti s jeho konaním, za ktoré mu bola správnym orgánom uložená povinnosť nahradiť spôsobenú škodu, ako aj ďalšie skutočnosti dotvárajúce ucelený obraz. V súvislosti so skutkovým dejom skutku zakladajúcim jeho zodpovednosť uviedol, že pripravovanú akciu vopred konzultoval s vtedajším riaditeľom OOTČ Východ U. T. T. Q. a na základe jeho súhlasného stanoviska bolo dňa 1. augusta 2001 požiadané o poskytnutie pracovníkov pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície KR PZ v Prešove, ktorí mali zabezpečiť obmedzenie osobnej slobody podozrivých; žiadosť o nasadenie pracovníkov pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície KZ PZ v Prešove schválil a svojim podpisom potvrdil riaditeľ OOTČ Východ pplk. Q. a následne ďalší príslušní funkcionári KR PZ Prešov; obmedzenie osobnej slobody T. P. a I. R. vyhodnotil L. L. L., vtedajší jeho nadriadený, ako oprávnené a dôvodné (uvedené vyplýva z vyhodnotenia úradného záznamu o predvedení I. R. a T. P. a zo svedeckej výpovede v pretrvávajúcom trestnom konaní ČVS: PPZ-35/BOK-S-2004 t. č. Okresný súd Prešov 6T 138/2005). Žalobca prehlásil, že v predmetnom prípade, ktorý je mu a kolegovi L. F. kladený za vinu ako úmyselné porušenie zákona a súčasne je v predmetnej veci konkrétne iba od neho v rozsahu 100% uplatňovaná náhrada vzniknutej škody, pričom si iba podobne ako v množstve iných obdobných prípadoch plnil svoje služobné povinnosti, ktoré im ukladal zákon o PZ a to v tom zmysle, že sa snažili maximálne plniť úlohy vyplývajúce z rozkladných opatrení miestnej záujmovej skupiny a v tej súvislosti objektívne preveriť a objasniť nimi získanú kriminálnu informáciu o spáchaní trestného činu hrubého nátlaku spáchaný formou organizovanej skupiny, ktorého sa mali dopustiť členovia záujmovej skupiny a ktorého vonkajším prejavom bolo ublíženie na zdraví oznámené poškodeným I. L. N. na príslušnom OO PZ. Ďalej žalobca spochybňoval závery okresného súdu konajúceho vo veci ochrany osobnosti T. P. a I. R., zastávajúc názor, že im v skutočnosti nebola spôsobená škoda ani žiadna majetková a nemajetková ujma, pretože nedošlo k zásahu do ich osobnostných práv spôsobom predpokladaným v ust. § 11 OZ, s poukazom na to, že z ich strany išlo o medializáciu prípadu prostredníctvom TV Markíza, ktorú si sami objednali, tvrdiac, že uvedené vyplýva zo svedeckej výpovede redaktora relácie Paľba R. B. v konaní na ochranu osobnosti vedenom na OS Prešov sp. zn. 25C/86/2007 proti žalovanému Markíza Slovakia, s.r.o., v ktorom konaní žalobca uspel. Žalobca dal do pozornosti, že napriek predmetnému konaniu súvisiacemu s náhradou škody, ho doposiaľ žiaden súd na území Slovenskej republiky v predmetnej trestnej veci neuznal vinným, nerozhodol o vine a treste. Ďalej poukázal na to, že v rokoch 1999 až 2002 prax nepoznala inštitút predvedenia podozrivého podľa Trestného poriadku, všetko to nahradzovali ust. §§ 17 a 19 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a až následne vývoj priniesol zrušenie možnosti predviesť osobu páchatel'a trestného činu v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z., ktoré bolo nahradené ustanovením Trestného poriadku, tvrdiac, že až do 31. decembra 2002 boli na základe vyššie uvedeného v rámci celej SR denne predvádzané osoby podozrivých za účelom ich vyťažovania k neznámej trestnej činnosti, pričom tieto záznamy boli súčasťou vyšetrovacích spisov, hlavne u neznámych prípadov ako jedna z foriem pátrania po neznámom páchatel'ovi trestného činu. Zdôraznil, že obdobné prípady obmedzení osobnej slobody podozrivým policajťmi sú hneď po podaní trestného oznámenia odmietnuté v

zmysle ust. § 197 ods. 1 písm. d/ Tr. Poriadku. Ako na jeden z mnohých prípadov poukázal na uznesenie vyšetrovateľa OIS ČVS: SKIS-326/IS-1-V-2007 zo dňa 3. januára 2008, kde na odôvodnenie zákonnosti postupu policajtov postačuje konštatovanie vyšetrovateľa, že mu neprináleží hodnotiť zákonnosť resp. nezákonnosť postupu policajtov vzhľadom na informácie získané operatívnou činnosťou, je zrejmé, že postup policajtov spočívajúci v zhromaždení operatívnych informácií, následnom výbere a použití donucovacích prostriedkov nedošlo k porušeniu žiadnych noratív zakladajúcich trestnoprávnu resp. disciplinárnu zodpovednosť a to o to viac keď výsledky získané operatívnou činnosťou, ktoré boli získané a preukazovali spáchanie trestnej činnosti. Aj v tomto prípade boli na základe operatívnych informácií zadržaní zásahovou jednotkou podozriví, boli vypočutí ako svedkovia a bez vznesenia obvinenia boli následne prepustení. Výplatenie nemajetkovej ujmy Ministerstvom vnútra SR žalobca považoval za nenáležité. Nesúhlasil s tvrdením krajského súdu o tom, že je jednoznačne preukázané, že bez konania žalobcu by nedošlo k použitiu PPÚ KR PZ Prešov za tých podmienok, ústroje, výzbroje a pod., za ktorých k nemu došlo a nedošlo by k následnému obmedzeniu osobnej slobody a k vykonaniu zákroku voči T. P. a I. R., na základe ktorého došlo k spôsobeniu nemajetkovej ujmy, pretože spoločný postup bol vopred prekonzultovaný s vedením súčastí PZ, bol precízne odôvodnený a doložený výsledkami operatívno - pátracej činnosti v rámci rozpracovania záujmovej skupiny vedenými v utajenom spisovom materiály. Žalobca záverom opakovane odmietol akúkoľvek trestnoprávnu ako aj občiansko - právnú zodpovednosť za konanie a škody s ním súvisiace.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril. Navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňové rozhodnutie považoval za súladné s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je v dostatočnom rozsahu odôvodnené, prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Konštatoval, že v zásade sa pridrža svojho vyjadrenia k podanej žalobe, preto nepovažuje za dôvodné opätovne uvádzať skutočnosti, ktoré boli obsahom tohto vyjadrenia a v ktorom sa vyjadril k všetkým žalobným námietkam. Žalovaný ďalej poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. (napr. uznesenie US SR č. k. II ÚS 127/07-21). Taktiež poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 141/09-12, v zmysle ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, tvrdiac, že z týchto dôvodov odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05). Súčasne žalovaný zdôraznil koncentračnú zásadu, ktorou je konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ovládané, podľa ktorej súd neprihliadne na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby. Žalovaný trval na tom, že žalobou napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade s ustanoveniami zákona, pričom všetky zákonné podmienky zodpovednosti za spôsobenú škodu boli žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané zadováženými dôkazmi, s ktorými sa mohol oboznámiť aj žalobca. Vyslovil názor, že z napadnutého rozhodnutia krajského súdu je dostatočne preukázané, že krajský súd sa zaoberal so všetkými pre danú vec podstatnými námietkami. Zdôraznil, že z dôkazov zadovážených v predmetnom konaní vyplýva, že práve žalobca viedol jednanie pred vykonaním samotnej akcie dňa 3.8.2001, vystupoval ako riadiaci akcie, a preto nebolo pochyb, že postup akcie určoval žalobca. V čase, keď mal žalobca výsledky svojej činnosti a návrh na ďalšie riešenie predložiť svojmu nadriadenému na kontrolu a schválenie, ten sa na pracovisku nenachádzal a žiadosť na použitie PPÚ KR PZ Prešov podpísal za neho práve žalobca, ktorý bol v čase určený na zastupovanie. Z kópie žiadosti č. p. PPZ-13-13/KFP-ÚOTČ-V-PO-2001 zo dňa 1. augusta 2001 vyplývalo, že riaditeľ Odboru poriadkovej polície KR PZ Prešov bol požiadaný o udelenie súhlasu na využitie príslušníkov za účelom zadržania skupiny ozbrojených páchatelov na deň 3. augusta 2001 od 8:00 hod. Uviedol, že žalobca tým, že svojvoľne vykonal právomoc, ktorá mu neprináležala, keď svojvoľne ako osoba na takúto činnosť neoprávnená, posudzoval oprávnenosť zásahu PPÚ KR PZ Prešov a následne bez splnenia zákonných dôvodov požiadal o vykonanie zásahu, čím porušil čl. 2 ods. 2 Ústavy SR s poukazom na čl. 17 ods. 1, 2, 3 Ústavy SR, na ust. § 48 ods. 3 písm. a/ zákona, ako aj

ust. § 76 ods. 1 Trestného poriadku - predpisy účinné v danom čase, zavinil z nedbanlivosti konanie, ktoré malo za následok spôsobenie nemajetkovej ujmy a tým predmetnej škody. Vo vzťahu k námietke premlčania žalovaný v kontexte vyššie zmienenej koncentračnej zásady konania uviedol, že žalobca v celom konaní vedenom u žalovaného nenamietal resp. nevzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, a preto považoval uvedenú námietku za nedôvodnú. Taktiež vo vzťahu k spresneniu odvolacích námietok žalobcu osobitným podaním zdôraznil právnu úpravu ustanovenú v § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 204 ods. 1 a ust. § 205 ods. 1, 3 O.s.p., tvrdiac, že všetky odvolacie námietky aj s poukázaním na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobca musí uviesť v podanom odvolaní v zákonnej 15 dňovej lehote a po jej uplynutí nemôže rozširovať jeho rozsah.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobcu zamietol, ktorým rozhodnutím prvostupňový správny orgán určil, že žalobca zodpovedá podľa ust. § 160 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v 100 % rozsahu za škodu vo výške 18 469,10 eur, ktorú spôsobil služobnému úradu v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby a uložil mu povinnosť v súlade s ust. § 169 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uhradiť služobnému úradu škodu vo výške 773,42 eur a to v lehote 12 mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmito rozhodnutiami prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho, ktorým žalovaný s konečnou platnosťou rozhodol o zodpovednosti žalobcu za škodu spôsobenú v súvislosti s plnením jeho služobných povinností a súčasne o povinnosti žalobcu nahradiť spôsobenú škodu v určenej výške v intenciách zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Prezídia Policajného zboru úradu boja proti organizovanej kriminalite č.p.:PPZ-3-44/BOK-Šk-2010 zo dňa 16. februára 2010, ktorým správny orgán prvého stupňa určil, že podľa ust. § 160 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. žalobca zodpovedá v 100 % rozsahu za škodu vo výške 18 469,10 eur, ktorú spôsobil služobnému úradu v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby a uložil mu povinnosť v súlade s ust. § 169 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uhradiť služobnému úradu škodu vo výške 773,42 eur a to v lehote 12 mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, pričom zvyšná časť škody vo výške 17 695,68 eur ide na ťarchu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Správne orgány oboch stupňov zodpovednosť žalobcu za spôsobenú škodu ustálili na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C 8/03 zo dňa 15. decembra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 126/2005 zo dňa 18. októbra 2005, ktorým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vyplatilo dňa 23. decembra 2005 náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 556 400 Sk (18 649,10 eur) titulom ochrany osobnosti z dôvodu nezákonného zásahu polície dňa 3. augusta 2001, ktorý sa vykonal pod riadením žalobcu, ktorým konaním žalobca prekročil svoje kompetencie. Žalobca v priebehu celého správneho konania sa bránil tým, že pri zásahu v uvedený deň postupoval v zmysle zákona po predchádzajúcom odsúhlasení svojich nadriadených, svojim konaním si plnil len svoje funkčné povinnosti a postupoval tiež v zmysle zaužívanej praxe tak, ako v iných podobných prípadoch pred predmetným zásahom ako aj po ňom.

Po preskúmaní veci odvolací súd mal preukázané, že medzi účastníkmi konania je sporné, či za škodu ktorá žalovanému vznikla v dôsledku vyplatenia nemajetkovej ujmy na základe súdneho rozhodnutia v konaní o ochranu osobnosti z dôvodu nezákonného zásahu polície zodpovedá žalobca, keď správne orgány oboch stupňov mali za to, že za vzniknutú škodu zodpovedá žalobca, pretože predmetný zásah polície bol vykonaný pod jeho vedením, na čo nemal dostatok kompetencie a žalobca tvrdil, že predmetný zásah vykonal so súhlasom svojich nadriadených v súlade so zákonom a zaužívanou praxou. Z uvedených dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť na skutkové okolnosti a právne posúdenie zodpovednosti žalobcu za vzniknutú škodu.

Podľa ust. 48 ods. 3 písm. a/ zák. č. 73/1998 Zb. účinného v rozhodnom čase, policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

Podľa ust. 160 ods. 1, 2 citovaného zákona policajt zodpovedá služobnému úradu za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením svojich povinností pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním. Služobný úrad je povinný preukázať policajtovi zavinenie s výnimkou prípadov uvedených v § 164 a 165.

Predpokladom na vznik zodpovednosti policajta za škodu služobnému úradu je

- a) vznik škody,
- b) porušenie povinností pri plnení výkonu štátnej služby a plnení služobných úloh alebo v priamej súvislosti s ním,
- c) príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vzniknutou škodou,
- d) zavinenie,
- e) právny vzťah policajta k služobnému úradu v súvislosti s výkonom štátnej služby.

Podľa ust. § 166 ods. 1, 2 citovaného zákona policajt, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak ju na základe dohody neodčinií uvedením do predchádzajúceho stavu.

Výška náhrady škody spôsobenej z nedbanlivosti nesmie u policajta presiahnuť sumu rovnajúcu sa trojnásobku služobného platu, ktorý mu patril v čase porušenia služobnej povinnosti, z ktorej škoda vznikla.

Podľa ust. § 167 ods. 2 citovaného zákona, ak za škodu zodpovedá niekoľko policajtov, každý z nich je

povinný uhradiť pomernú časť škody podľa miery svojho zavinenia; ak niektorý z nich spôsobil škodu úmyselne alebo podľa § 166 ods. 3 písm. b/, zodpovedá za celú úmyselne spôsobenú škodu.

Podľa ust. § 169 ods. 1, 3 citovaného zákona, ak škoda bola spôsobená z nedbanlivosti, náhradu škody možno určiť nižšou sumou, než je skutočná škoda, alebo než je trojnásobok služobného platu policajta, ktorý mu patril v čase porušenia služobnej povinnosti, z ktorej škoda vznikla. Výška náhrady škody však musí byť najmenej jedna tretina skutočnej škody a ak škoda presahuje trojnásobok služobného platu policajta, ktorý mu patril v čase porušenia služobnej povinnosti, z ktorej škoda vznikla, najmenej jeden služobný plat policajta, ktorý mu patril v čase porušenia služobnej povinnosti, z ktorej škoda vznikla. Ak ide o škodu spôsobenú v dôsledku požitia alkoholu alebo inej návykovej látky, alebo na zverených hodnotách, ktoré je policajt povinný vyúčtovať, alebo stratou zverených predmetov, náhradu škody nižšou sumou môže určiť len odvolací orgán, alebo ak ide o škodu spôsobenú trestným činom, aj súd. Pri určovaní výšky náhrady škody sa prihliada najmä na doterajšie plnenie služobných povinností policajta, na spoločenský význam škody, na to, ako k nej došlo, a na osobné pomery policajta.

Podľa ust. § 170 ods. 1 citovaného zákona služobný úrad je povinný vyžadovať od policajta náhradu škody, za ktorú policajt zodpovedá. O náhrade škody spôsobenej služobnému úradu rozhoduje nadriadený. Výšku požadovanej náhrady škody určuje nadriadený, ktorý ju prerokuje s policajtom.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Senát odvolacieho súdu v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezaodovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, a preto jeho právny záver o zodpovednosti žalobcu za škodu je potrebné považovať za predčasný, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného nie je možné považovať za zákonne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie napadnuté odvolaním žalobcu, a preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd žalobu zamietol, za nesúladiť so zákonom.

Zákonodarca v právnej norme § 160 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje zodpovednosť policajta služobnému úradu za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením svojich povinností pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním, pričom povinnosť preukázať policajtovi zavinenie s výnimkou prípadov uvedených v tomto zákone (§§ 164 a 165) zaťažuje služobný úrad. Súčasne zákonodarca v právnej norme § 160 ods. 2 tohto zákona ustanovuje právne podmienky vzniku zodpovednosti policajta za škodu vzniknutú služobnému úradu tak, že kumulatívne musia byť splnené - preukázanie vzniku škody, preukázanie, že policajt porušil povinnosti pri plnení výkonu štátnej služby a plnení služobných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, v dôsledku čoho vznikla škoda, teda príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vzniknutou škodou, zavinenie policajta a právny vzťah policajta k služobnému úradu v súvislosti s výkonom štátnej služby. Ďalej zákonodarca v právnej norme § 166 ods. 1, 2 uvedeného zákona ustanovuje zodpovednosť policajta za škodu tak, že je povinný nahradiť skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak ju na základe dohody neodčini uvedením do predchádzajúceho stavu a výšku náhrady škody, ktorá vznikla jeho nedbanlivostným zavinením. Súčasne zákonodarca v právnej norme § 167 ods. 2 tohto zákona ustanovuje právne podmienky, ak za škodu zodpovedá niekoľko policajtov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že rozhodnutím Prezídia Policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 22. októbra 2007, č. p. PPZ-51-12/BOK-Šk-2007 bolo rozhodnuté o zodpovednosti M. A. F. podľa § 160 ods.1 zákona č. 73/1998 Z. z. v rozsahu 50% za škodu vo výške 556.400,,-Sk a bola mu uložená

povinnosť nahradiť škodu vo výške 278.200 Sk a rozhodnutím Prezídia Policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 22. októbra 2007, č. p. PPZ-51-13/BOK-Šk-2007 bolo rozhodnuté o zodpovednosti žalobcu podľa § 160 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v rozsahu 50% za škodu vo výške 556.400 Sk a bola mu uložená povinnosť nahradiť škodu vo výške 278.200 Sk.

Na základe odvolania žalovaný rozhodnutiami zo dňa 11. februára 2008 č. p.: SLV-197/PK-2007 a č. p.: SLV-196/PK-2007 uvedené rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto rozhodnutia žalovaný konštatoval, že „z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva aké povinnosti porušil odvolateľ. Poukazom na právnu úpravu v § 160 ods. 1 zákona konštatoval, že práve porušenie týchto povinností nie je v napadnutom rozhodnutí spoľahlivo určené a existencia právoplatného rozhodnutia súdu nemusí nutne znamenať naplnenie predpokladov pre stanovenie všeobecnej alebo osobitnej zodpovednosti za škodu. Túto skutočnosť musí príslušný nadriadený v konaní o náhrade škody preukázať. Tým, že odvolateľ velil policajnému zásahu v inkriminovanom čase, ako sa to uvádza napadnutom rozhodnutí, ešte neznamená, že boli naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu. Je preto nevyhnuté preukázať, že ak odvolateľ velil policajnému zásahu, aké povinnosti porušil pri plnení výkonu štátnej služby a plnení služobných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné, pre orgán ktorý ho vydal nepostačuje, nakoľko rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, najmä ak sa ním ukladá konkrétna povinnosť. Zákon v § 241 ods. 3 vyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bolo uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. Všeobecná zodpovednosť policajta za škodu, ktorú spôsobil na majetku služobného úradu, je zároveň zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon. Dôkazným bremenom sa rozumie dôkaz o tom, že konanie policajta bolo protiprávne a ním zavinené. Dôkazné bremeno je pri všeobecnej zodpovednosti policajta na služobnom úrade. Existenciu škody, jej rozsah, výšku a príčinnú súvislosť medzi zavineným protiprávnym konaním a škodou preukazuje služobný úrad.“

Následne správny orgán prvého stupňa po doplnení dokazovania zadovážením si vyšetrovacieho spisu na vec sa vzťahujúceho vydal ďalšie rozhodnutie dňa 29. mája 2009, č. p.: PPZ-51- /BOK-Šk-2007, ktorým rozhodol o zodpovednosti žalobcu podľa § 160 ods.1 zákona č. 73/1998 Z. z. tak, že za škodu vo výške 556.400 Sk žalobca zodpovedá v rozsahu 100% a uložil mu povinnosť nahradiť škodu vo výške 556.400 Sk.

Proti uvedenému rozhodnutiu žalobca sa taktiež odvolal. Rozhodnutie žalovaného o jeho odvolaní sa v administratívnom spise nenachádza.

Správny orgán prvého stupňa vydal ďalšie rozhodnutie dňa 16. júla 2009, č. p.: PPZ-2-35/BOK-Šk-2009, ktorým rozhodol o zodpovednosti žalobcu podľa § 160 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. tak, že za škodu vo výške 18.469,10 eur zodpovedá v rozsahu 100% a uložil mu povinnosť nahradiť škodu vo výške 773,42 eur.

Proti uvedenému rozhodnutiu žalobca sa taktiež odvolal. Rozhodnutie žalovaného o jeho odvolaní sa v administratívnom spise nenachádza. Z odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. p.: PPZ-2-35/BOK-Šk-2009 zrušil, nakoľko s odvolateľom nebola vopred prerokovaná výška škody v 100% rozsahu a povinnosť uhradiť sumu vo výške 773,43 eur a vrátil vec oprávnenému orgánu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Následne prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie zo dňa 16. februára 2010, č. p. PPZ-3-44/BOK-Šk-2010, ktorým rozhodol o zodpovednosti žalobcu za škodu vo výške 18 469,10 Eur v 100% rozsahu a uložil mu povinnosť v súlade s ust. § 169 ods. 1 zákona uhradiť služobnému úradu škodu vo výške 773,42 Eur. Odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu bolo rozhodnutím žalovaného správneho orgánu zo dňa 27. mája 2010, č. p. SLV-PK-36/2010 zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené. Preskúvanie rozhodnutí žalovaného je predmetom tohto konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd konštatuje, že žalovaný k súdnemu prieskumu nepredložil kompletný spisový materiál, čo je jedným z dôvodov, pre ktoré správny súd môže preskúvané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 3 Os.p..

Odvolací súd ďalej konštatuje, že správne orgány oboch stupňov doposiaľ nevenovali dostatočnú pozornosť zodpovednosti žalobcu za spôsobenú škodu, keď neposudzovali jeho zodpovednosť náležite v intenciách zákonom predpokladaných podmienok v zmysle § 160 ods. 2 zákona č. 73/1998 Zb. a na preukázanie ktorých podmienok si ani nezadovážili relevantné dôkazy, keďže v administratívnom spise sa nenachádzajú dôkazy, z ktorých by vyplývali služobné zaradenie žalobcu a rozpis jeho služobných povinností. Správne orgány sa taktiež nedostatočne vysporiadali s obranou žalobcu, že za skutok kladený mu za vinu nemôže zodpovedať, pretože konal s vedomím svojich nadriadených po predchádzajúcom rozpracovaní služobného zásahu v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi. Samotná skutočnosť, že velil predmetnému zásahu, nemôže zakladať jeho zodpovednosť za neskôr vzniknutú škodu služobnému úradu. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia tvrdí, že pre posúdenie zodpovednosti žalobcu je právne irelevantné, či súhlas dal ako zastupujúci nadriadeného, nie je možné súhlasiť s takýmto tvrdením, pretože pokiaľ zásah bol natoľko v štádiu rozpracovania, že pre jeho realizáciu v rozhodný deň bol potrebný len súhlas nadriadeného, ktorého v čase jeho neprítomnosti zastupoval žalobca, tak uvedená skutočnosť - zastupovanie nadriadeného, je pre posúdenie zodpovednosti žalobcu právne významná, avšak z administratívneho spisu taktiež nevyplyva jeho oprávnenie na zastupovanie nadriadeného v rozhodný deň. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia zo dňa 11. februára 2008 č. p.: SLV-197/PK-2007, ktorým rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, konštatoval, „že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplyva aké povinnosti porušil odvolateľ. Poukazom na právnu úpravu v § 160 ods. 1 zákona ďalej konštatoval, že práve porušenie týchto povinností nie je v napadnutom rozhodnutí spoľahlivo určené a existencia právoplatného rozhodnutia súdu nemusí nutne znamenať naplnenie predpokladov pre stanovenie všeobecnej alebo osobitnej zodpovednosti za škodu. Túto skutočnosť musí príslušný nadriadený v konaní o náhrade škody preukázať. Tým, že odvolateľ velil policajnému zásahu v inkriminovanom čase, ako sa to uvádza napadnutom rozhodnutí, ešte neznamená, že boli naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu. Je preto nevyhnuté preukázať, že ak odvolateľ velil policajnému zásahu, aké povinnosti porušil pri plnení výkonu štátnej služby a plnení služobných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán ktorý ho vydal nepostačuje, nakoľko rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, najmä ak sa ním ukladá konkrétna povinnosť. Zákon v § 241 ods. 3 vyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bolo uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. Všeobecná zodpovednosť policajta za škodu, ktorú spôsobil na majetku služobného úradu, je zároveň zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon. Dôkazným bremenom sa rozumie dôkaz o tom, že konanie policajta bolo protiprávne a ním zavinené. Dôkazné bremeno je pri všeobecnej zodpovednosti policajta na služobnom úrade. Existenciu škody, jej rozsah, výšku a príčinnú súvislosť medzi zavineným protiprávnym konaním a škodou preukazuje služobný úrad". Napriek uvedenému žalovaný svojmu právnemu záveru a vytýkaným nedostatkom prvostupňového správneho orgánu v ďalšom konaní nevenoval náležitú pozornosť, keď z následných rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu nie je zrejmé, z akých dôvodov bola určená práve zodpovednosť žalobcu za spôsobenú škodu v rozsahu 100%, keď z pripojeného vyšetrovacieho spisu vyplýva, že predmetný zásah bol rozpracovaný v konaní viacerých policajtov zapracovaných do prípravy zásahu v súvislosti s vyšetrovaním trestnej činnosti organizovanej skupiny.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že v predmetnom konaní bola preukázaná škoda a jej výška, ktorá vznikla služobnému úradu v súvislosti s vyplatením nemajetkovej ujmy poškodeným na základe rozhodnutia súdov. Zodpovednosť žalovaného za vznik škody a jej výška bola právoplatne určená rozhodnutiami súdu - rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C 8/03 zo dňa 15. decembra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 126/2005 zo dňa 18. októbra 2005. Súd v preskúmanom konaní a ani služobné úrady v predmetnom správnom konaní nemajú dostatok právomoci posudzovať a prehodnocovať zodpovednosť služobného úradu za vznik škody, ktorá vznikla v súvislosti s vyplatením náhrady nemajetkovej ujmy poškodeným.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového

stavu a nesprávneho právneho posúdenia jeho zodpovednosti za škodu vzniknutú služobnému úradu považoval za dôvodné. Odvolací súd v preskúmovacom konaní sa nezaoberal námietkou premĺčania vznesenou žalobcom až v odvolaní, pretože žalobca túto námietku nevzniesol v žalobe. Súd postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo preskúmava zákonnosť rozhodnutí a postupu žalovaného správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podanej v zákonnej lehote v zmysle § 247 O.s.p. v spojení s § 250b ods. 1 O.s.p., rozsah ktorej žalobca môže rozšíriť len v lehote stanovenej na podanie žaloby podľa § 250h ods. 1 O.s.p.. V dôsledku uvedeného súd je teda oprávnený posudzovať nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného len v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe podanej v zákonnej lehote a na neskôr vznesené námietky nemôže prihliadať. Pokiaľ teda žalobca vzniesol uvedenú námietku až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, podal ju po uplynutí zákonnej lehoty. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol ani na ďalšie námietky žalobcu uplatnené v písomnom podaní doručené odvolaciemu súdu dňa 16. novembra 2012, ktorým doplnil dôvody svojho odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3, veta prvá O.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, považujúc za hospodárne aj zrušenie prvostupňového správneho rozhodnutia, keďže trpelo vadami, vyššie uvedenými, majúcimi za následok nedostatočne zistenie skutkových okolností, na základe ktorým bola určená zodpovednosť žalobcu za škodu, ktorá bola spôsobená služobnému úradu.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu priznal, pretože bol v tomto konaní úspešný. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré vyplývali zo spisu a to vyčíslenie náhrady právneho zastúpenia zo dňa 12. októbra 2010, doručené súdu 15. októbra 2010 - prevzatie a príprava, podanie žaloby po 55,49 eur, paušálna náhrada za úkon po 7,21 eur a DPh 19 %, teda v celosti 149,23 eur. Vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia nemohol priznať, pretože ich výšku si v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 2 O.s.p. v lehote nevyčísľil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.